

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/34/2013
Identifikačné číslo spisu:	1010200952
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010200952.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu: Cíty Realex SK, s. r. o., so sídlom Konventná 17, Bratislava, IČO: 43 859 551, zastúpeného JUDr. Annou Líškovou, advokátkou, Šafárikovo námestie 7, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SK/1353/99/2009 z 23. februára 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/183/2010-43 z 22. februára 2013, jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/183/2010-43 z 22. februára 2013 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 22.02.2013, č. k. 4S/183/2010-43, podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/1353/99/2009 z 23.02.2010, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj č.: P/0394/07/09 z 01.10.2009, ktorým žalobcovi pre porušenie povinnosti predávajúceho - nekonať v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „zákon č. 250/2007 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane spotrebiteľa“) zistené pri výkone kontroly dňa 02.06.2009 v prevádzkarni účastníka konania EROTIC

CITY, ZOC MAX, Vihorlatská 1/A, Prešov, ktorého skutku sa účastník konania dopustil tak, že na verejne prístupnom mieste verejne propagoval veci ohrozujúce mravnosť, za čo mu uložil podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. pokutu vo výške 600 €, s povinnosťou zaplatiť ju do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že z administratívneho spisu mal jednoznačne za preukázané, že v preskúmanom prípade žalobca dal vyhotoviť fotozáber (fotoplagát) zachytávajúci interiér obchodu s tovarom, pod všeobecným označením EROTIC CITY, ktorý prezentoval na verejne dostupnom mieste. Táto skutočnosť vyplývala ako z priloženej fotodokumentácie k žalobe, tak aj z výpovede žalobcu uvedenej v žalobe „... vyretušovanie neesteticky eroticky pôsobiacich vecí bolo hlavným cieľom žalobcu pri umiestnení predmetných papierových veľkoplošných plagátov pri vstupe do predajne ... iba pri dôkladnom ... skúmaní jednotlivých detailov fotoplagátu je možné rozlíšiť druh tovaru (erotické pomôcky) ... tieto sú vyobrazené citlivo a vkusne s cieľom zachytiť podobu erotickej pomôcky tak, aby bežný spotrebiteľ nebol v žiadnom prípade ohrozený nevkusným vyobrazením ohrozujúcich estetické cítenie alebo morálnosť spotrebiteľa ako maloletého tak dospelého ...”. Všeobecné tvrdenie žalobcu (v priebehu správneho konania), že daný fotoplagát je umiestnený v priestoroch predajne a nie v priestoroch „obchodného centra MAX” v ktorých sa nachádza aj prevádzka žalobcu, teda na mieste verejnosti bez obmedzení dostupnom, podľa názoru súdu bolo prinajmenšom zavádzajúce, avšak žalobca vlastnou výpoveďou v žalobe, ktorá nebola v rozpore s tvrdením žalovaného, určil otázku umiestnenia fotoplagátu jednoznačne. Rovnako obsah uvedeného plagátu, čo do jednotlivých predmetov nebol medzi účastníkmi sporný keďže obaja tvrdili, že išlo o erotické pomôcky v rozpoznateľnej podobe. Spornou ostala iba otázka, či uvedený fotoplagát so znázorneným obsahom bol na verejne dostupnom mieste spôsobilý vyvolať ohrozenie mravnosti verejnosti.

Krajský súd v Bratislave pri posudzovaní tejto otázky vychádzal zo zákonnej podmienky, ktorá dbá na ochranu najmä osôb mladších ako 18 rokov, pretože tejto skupine verejnosti sa zakazuje čo i len vstup do predajní, kde sa predávajú veci ako periodická tlač a neperiodická tlač, audiovizuálne záznamy, vyobrazenia alebo iné predmety, ktoré môžu svojím obsahom a charakterom ohroziť mravnosť alebo vyvolať verejné pohoršenie. Pri predaji vecí tohto charakteru (ktorý charakter nespochybnil ani žalobca, inak by nemal dôvod retušovať fotoplagát), musí dbať aj predajca (žalobca) na to, aby ich nepropagoval žiadnym spôsobom teda ani formou fotoplagátu vo výklade a pred verejnosťou. Žalovaný nezákonné konanie žalobcu dostatočne preukázal. Žalobca v priebehu súdneho konania nijako nespochybnil, že by žalovaný nedostatočne zistil alebo nesprávne právne vyhodnotil zistený skutkový stav veci, resp. že by sa jeho konanie dalo chápať inak, než nabádanie ku kúpe tovaru verejnosťou bez vekového obmedzenia. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobcov obchod (prevádzka) nie je určený pre deti a mládež do 18 rokov. Vzhľadom na formu propagácie svojho tovaru, žalobca zvolil ľahko prístupnú aj tejto vekovej kategórii. Fotoposter interiéru obchodu (prevádzky), resp. predávaného tovaru verejne vystavený (mimo interiéru obchodu) obsahuje také informácie v zobrazených predmetoch spolu s textom (erotic city), ktorý môže byť interpretovaný ako podnet na vykonávanie praktík nevhodných veku detí a mládeže. V tomto uhle pohľadu, nezávisle na evolúcii pohľadov morálky aj senát Krajského súdu v Bratislave hodnotil fotoposter (spôsob zobrazenia interiéru obchodu) ako škodlivý pre morálny vývin detí a mládeže. Každý štát prijíma opatrenia, ktoré sa mu zdajú najvhodnejšie z hľadiska morálky v demokratickej spoločnosti. Súd v danom prípade zohľadnil najmä tú skutočnosť, že nebolo možné vylúčiť, že by dospelý či maloletý nemohol byť proti svojej vôli oslovený predávaným tovarom predajne (prevádzky) žalobcu.

Súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že v danom prípade nebolo podstatné bližšie špecifikovať predmet skúmania v správnom konaní než bol, pretože detailnejší popis erotických pomôcok (výrobné číslo, krajina pôvodu, názov, cena, množstvo atď.), ktoré žalobca propagoval, nie je pre daný skutok, čo do chráneného objektu - ohrozovanie morálky - určujúci.

Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu, že neobsahovalo náležitosti zakotvené v ustanovení § 47 ods. 1 správneho poriadku, t. j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, súd uviedol, že túto nepovažoval za dôvodnú. V zmysle ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku z materiálneho hľadiska výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením

ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku.

V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne rozhodnutia o správnych deliktoch, ku ktorým patria aj priestupky, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. V preskúmvanej veci výroková časť napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Žalovaný vo výroku preskúmvaného rozhodnutia označil páchatel'a podľa zápisu v príslušnom obchodnom registri, uviedol miesto spáchania správneho deliktu dostatočne určito, keď ho vymedzil menom a sídlom prevádzky - predajne. Rovnako aj čas spáchania bol vymedzený obdobím vykonania kontroly dňa 02. júna 2009. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený aj spôsob spáchania, keď žalovaný popísal skutok dostačujúcim spôsobom, pričom žalovaný aj uviedol, ktorými spôsobmi žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty. Podľa názoru krajského súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nepostupoval v konaní v súlade s ustanovením § 33 ods. 2 správneho poriadku, keď mu neumožnil vyjadriť sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia, krajský súd uviedol, že túto námietku nepovažuje za dôvodnú z nasledujúcich dôvodov. Základné pravidlá konania účastníkov správneho konania upravujú ustanovenia § 3 a nasl. správneho poriadku. Z ich obsahu okrem iného vyplýva, že správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, ktorých sa konanie týka, dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Od účastníkov konania sa očakáva aktívna spolupráca v priebehu celého konania a toto sa týka aj žalobcu. Z administratívneho spisu mal súd za preukázané, že žalovaný postupoval v súlade s uvedenými povinnosťami, avšak nebolo zistené, že by sa žalobca domáhal ďalších procesných postupov (napr. nahliadnutia do spisu za účelom oboznámenia sa s výsledkami šetrenia) s ktorými by sa žalovaný riadne nevysporiadal v priebehu konania a vo svojich rozhodnutiach. Práve naopak, žalobca neuznal dôvody začatia správneho konania a vo svojom písomnom vyjadrení k nemu uviedol (04. augusta 2009), že uloženie vykonať nápravu svojho konania neprevedie. Žalovaný zásielky doručoval v súlade s § 25 a nasl. správneho poriadku do známeho sídla prevádzkarne žalobcu, čo žalobca pred vydaním rozhodnutia nenamietal. Rovnako ničím nespochybnil, že by zamestnankyňa prevádzky v Prešove, ktorá podpisovala aj zápisnicu z kontrolného dňa nebola poverená prijímať písomnosti alebo v danej veci konať spôsobom ako konala. Napadnuté rozhodnutie žalovaný na základe výhrady zaslal do sídla žalobcu uvedeného v príslušnom obchodnom registri a doručil úspešne. Súd ani v jednom z prípadov doručovania nezistil v konaní správneho orgánu takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca uviedol, že uloženie pokuty považuje za neprimeranú, neoprávnenú a neadekvátnu, svoj názor neodôvodnil. Voľná úvaha pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán zvažovať závažnosť porušenia právnych predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu protiprávneho konania, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená sankcia spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel (R. NS SR. 2Sžp/16/2011). Uvedený postup korešponduje aj s § 24 ods. 5) zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukázal na obsah napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, kde citovaná úvaha o uložení pokuty uvedená je, nebol dôvod ju spochybniť a preto súd považoval aj v tomto prípade postup správnych orgánov za zákonný.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250 j ods. 1 OSP.

Proti rozsudku krajského soudu podal v zákonné lhůtě žalobce odvolání s odvolacími důvody podle § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP, protože prvostupňový soud dospěl na základě vykonaných důkazů k nesprávným skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení věci. Podle názoru žalobce sa prvostupňový soud nedostatočne zaoberal jeho námietkami, ktoré neskúmal dostatočne z hľadiska ich obsahovej podstaty a vzájomných súvislostí, a preto dospel k nesprávnemu skutkovému i právnemu zisteniu. Rozhodnutie žalovaného považoval žalobca za nezákonné a nepreskúmateľné, lebo je založené na nesprávnom právnom názore a žalobca sa nestotožnil:

- a) s obsahovým výkladom súdu, ktorým odôvodňuje spôsobilosť vyvolať umiestnením predmetného fotoplagátu ohrozenie mravnosti verejnosti na verejne prístupnom mieste, najmä osôb mladších ako 18 rokov, ktorým sa zákonom zakazuje čo i len vstup do týchto predajní,
- b) s tvrdením súdu, že zvolil formu propagácie svojho tovaru ľahko prístupnú aj pre deti a mládež do 18 rokov, t. j., že fotoposter interiéru obchodu, verejne vystavený (mimo interiéru obchodu) obsahuje také informácie v zobrazených predmetoch spolu s textom (erotic city), že môže byť interpretovaný ako podnet na vykonávanie prektík nevhodných veku detí a mládeže,
- c) v priebehu súdneho konania nijako nespochybnil, že by žalovaný nedostatočne zistil alebo nesprávne právne vyhodnotil zistený skutkový stav, t. j., že by sa jeho konanie dalo chápať inak, než nabádanie ku kúpe tovaru verejnosťou bez vekového obmedzenia,
- d) s odôvodnením súdu, že v danom prípade zohľadnil najmä tú skutočnosť, že nebolo možné vylúčiť, že by dospelý či maloletý nemohol byť proti svojej vôli oslovený predávaným tovarom predajne (prevádzky) žalobcu,
- e) s odôvodnením súdu, že v danom prípade nebolo podstatné bližšie špecifikovať predmet skúmania v správnom konaní než bol, pretože detailnejší popis erotických pomôcok (výrobné číslo, krajina pôvodu, názov, cena, množstvo...), ktoré žalobca propagoval, nie je pre daný skutok, čo do chráneného objektu, ohrozovanie morálky - určujúci,
- f) s odôvodnením súdu, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku,
- g) s odôvodnením súdu, že žalovaný neporušil ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku.

Žalobca uviedol k písm. a/, b/, c/, d/ nasledovné odvolacie argumenty.

Podľa názoru žalobcu základnou právnou otázkou v hmotnoprávnej rovine zostáva posúdenie, či papierový veľkoplošný plagát zachytávajúci interiér obchodu s tovarom (nie však v reálnom vyobrazení), umiestnený pri vstupe do predajne (podľa tvrdenia súdu na verejne dostupnom mieste) je spôsobilý vyvolať ohrozenie mravnosti, najmä detí do 18 rokov. Žalobca mal za to, že na objektívne posúdenie skutočnosti, či predmetné vyobrazenie na papierových veľkoplošných plagátoch zachytávajúcich interiér obchodu (nie však v reálnom vyobrazení) ohrozujú mravnosť, nie je absolútne postačujúci jeden podnet spotrebiteľa, tak ako to bolo v danom prípade, v ktorom podľa vyjadrenia správneho orgánu jediný sťažovateľ poukazoval na vystavovanie erotických pomôcok. Namietal, že súd sa touto právne dôležitou skutočnosťou vôbec nezaoberal, ani túto namietanú skutočnosť v napadnutom rozhodnutí nijako neodôvodnil. Podľa názoru žalobcu sťažnosť jednej osoby nemôže odzrkadliť objektívny pohľad spoločnosti, a teda nie je splnená podmienka existencie naliehavej spoločenskej potreby na obmedzení slobody prejavu z dôvodu ochrany práv a slobôd iných subjektov. V tejto súvislosti žalobca dal do pozornosti nález ÚS SR III. ÚS 42/09-77 vo veci namietaného porušenia základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 ÚS SR - na str. 22 vyslovil ÚS názor, že do slobody prejavu nemožno zasahovať iba na základe skutočnosti, že časť verejnosti (v danom prípade jedna osoba) s obsahom alebo formou prejavovaných myšlienok alebo informácií nesúhlasí alebo je ňou pobúrená alebo šokovaná, pokiaľ zároveň nie je splnená podmienka existencie naliehavej spoločenskej potreby na obmedzení takejto slobody prejavu z dôvodov ochrany práv a slobôd iných, ochrany bezpečnosti štátu, verejného poriadku, verejného zdravia a mravnosti v demokratickej spoločnosti.

V tejto súvislosti uviedol, že na Slovensku je aktuálne v prevádzke 21 predajní žalobcu, z toho z nich je v 12-tich umiestnený rovnaký motív- fotografia interiéru predajne, a to už od roku 2008, bez toho, že by bol terčom sťažností zo strany verejnosti. Žalobca ďalej poukázal na čl. 26 ods. 1, 2, 4 Ústavy SR a čl.

10 ods. 2 Dohovoru, ktoré zároveň citoval.

Uviedol tiež, že právna argumentácia súdu v napadnutom rozsudku vychádza najmä z aplikácie ust. § 455/1990 Zb., ktorým sa upravujú podmienky predaja rozširovania tlače a iných vecí spôsobilých ohroziť mravnosť, a to aj napriek skutočnosti, že vo výrokovej časti prvostupňového správneho orgánu porušenie ust. § 3 tohto zákona neaplikuje ako porušujúce zákon.

Výroková časť prvostupňového rozhodnutia žalovaného ukladá sankciu za porušenie povinnosti predávajúceho výlučne podľa ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (nekonať v rozpore s dobrými mravmi) a sankcia - pokuta vo výške 600 € bola uložená podľa § 24 ods. 1 tohto zákona. Pokiaľ krajský súd v napadnutom rozsudku uviedol, že svoje právne odôvodnenie oprel o to, že konanie žalobcu sa nedá chápať inak ako nabádanie ku kúpe tovaru verejnosťou bez vekového obmedzenia, a že žalobca vzhľadom na formu propagácie svojho tovaru zvolil ľahko prístupnú mládeži do 18 rokov a že dospelý či maloletý bol aj proti svojej vôli oslovený predávaným tovarom predajne (prevádzky) žalobcu, uvedené tvrdenie súdu o forme propagácie a nabádania ku kúpe tovaru žalobcom vo väzbe na umiestnenie a obsah fotoplagátu však napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame, podľa ktorého reklama je prezentácia produktov v každej podobe s cieľom uplatniť ich na trhu. Avšak ak bolo konanie žalobcu posudzované krajským súdom v tejto právnej rovine, je potrebné zdôrazniť, že nebolo možné posudzovať konanie žalobcu v rozpore s ustanovením § 3 zákona č. 445/1990 Z. z., pretože tento zákon, a teda ani jeho porušenie sa nevzťahuje na reklamu.

Z vyššie uvedeného podľa názoru žalobcu vyplýva, že sa právna argumentácia súdu nemôže opierať o porušenie ustanovenia § 3 zákona č. 455/1990 Zb. (zvýraznené bodom na str. 5 napadnutého rozsudku odvolaním), v zmysle ktorého fyzické a právnické osoby musia pri predaji a rozširovaní vecí dodržiavať tieto podmienky:

a) veci nesmú byť vystavované vo výkladoch a verejne propagované

b) vstup do schválených priestorov nemožno povoliť osobám mladším ako 18 rokov.

Navyše, pokiaľ ide o posudzovanie takejto citlivej otázky, či fotoplagát so znázorneným obsahom bol na verejnom mieste spôsobilý ohroziť mravnosť, najmä maloletých detí, o tejto otázke mal súd rozhodnúť na základe znaleckého posudku znalca zaoberajúceho sa starostlivosťou o mládež a ohrozovaním mravnosti, ktorý si mal nechať vypracovať, a nie rozhodovať na základe subjektívneho posúdenia, vychádzajúc iba z premisy, že pokiaľ má mládež do 18 rokov zákaz vstupu do predajne, automaticky predmetné vyobrazenie na fotoplagáte mohlo vyvolať podnet na vykonávanie praktík nevhodných veku a mládeže. Podľa názoru žalobcu krajský súd takéto posúdenie vyniesol bez opory náležitého odborného posúdenia.

Žalobca ďalej uviedol k písm. e/, f/, g/ nasledovné odvolacie argumenty.

Žalobca počas celého konania namietal, že výroková časť napadnutého prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu nespĺňa náležitosti § 47 správneho poriadku a nesúhlasil s právnym zdôvodnením krajského súdu, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Žalobca opätovne namietal, že vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu nie je uvedený konkrétny právny predpis, zákon, ktorého povinnosti neboli zo strany žalobcu dodržané, resp. kontrolou zistené - nie je uvedené porušenie § 3 ods. a/ zákona č. 445/1990 Z. z., pričom porušenie tejto skutkovej podstaty zákona bolo uvedené v Inšpekčnom zázname zo dňa 02. júna 2009 výsledok šetrenia. Aj v závere predmetného inšpekčného záznamu Záväzné pokyny bod 2.) je uvedené, že kontrolovaná osoba zabezpečí dodržiavanie zákona č. 445/1990 Zb..

Vo svojom vyjadrení zo dňa 21. júna 2010 žalovaný uvádza, že pri zisťovaní skutkového stavu inšpektori SOI použili podporne aj požiadavky vyplývajúce zo zákona č. 445/1990 Zb.. S týmto však nemožno súhlasiť, pretože právna konštrukcia celého napadnutého rozhodnutia vychádza z aplikácie zákona č. 445/1990 Z. z. na daný prípad. Otázkou zostáva kompetenčná pôsobnosť žalovaného k dozoru nad dodržiavaním tohto zákona, pretože novela tohto zákona účinná od 01. apríla 2010 upravila dohľad nad týmto zákonom tak, že ho zverila obciam. Aj keď sa skutok stal pred prijatím uvedenej novely, aj pred novelou tohto zákona obce robili dohľad nad dodržiavaním tohto zákona prostredníctvom VZN obce.

Výrok predmetného napadnutého rozhodnutia správneho orgánu pritom priamo textovo vychádza z porušenia ustanovenia § 3 zákona 445/90 Zb..

Opätovne žalobca dal do pozornosti odvolaciemu súdu, že samotné znenie výrokovej časti predmetného prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu nie je dostatočne určité, presné a úplné.

Žalovaný sa nestotožnil s odôvodnením krajského súdu, že žalovaný popísal skutok dostačujúcim spôsobom, pretože žalovaný uviedol ako naplnenie skutkovej podstaty § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (nekonať v rozpore s dobrými mravmi) iba všeobecne, že na verejne prístupnom mieste (nie je uvedené kde, chýba umiestnenie konkrétneho predmetu, veci), verejne propagoval veci ohrozujúce mravnosť (nie je uvedené aké veci propagoval, chýba vymedzenie konkrétneho predmetu, nemusí byť výrobné číslo, krajina pôvodu ako uvádza krajský súd, ale vymedzenie predmetu chýba). Z takto nedostatočne presne a určito naformulovanej výrokovej časti nie je možné vôbec rozlíšiť skutok žalobcu, napríklad mohlo ísť o znázornenie pornografického vyobrazenia nahej ženy vo výklade (čo síce nie je pravda, avšak zameniteľnosť nemožno vylúčiť), pretože definovanie porušenia skutkovej podstaty je príliš všeobecné, nekonkrétne a tým neurčité. V tejto súvislosti žalobca dal do pozornosti skutočnosť, že ani samotný pojem „ohrozenie mravnosti“ žiadny zákon (ani zákon č. 455/1990 Z. z.) nevymedzuje, a preto podľa názoru žalobcu, takéto neurčité, všeobecné vymedzenie výrokovej časti ohľadom vylúčenia zameniteľnosti skutku nepostačuje na vyvodenie záveru, že v danom konkrétnom prípade došlo k ohrozeniu mravnosti.

Žalobca taktiež nesúhlasil s právnym odôvodnením krajského súdu ohľadom nepostupovania žalovaného v súlade s ustanovením § 33 ods. 2 správneho poriadku, keď žalobcovi správny orgán neumožnil vyjadriť sa k podkladom a výsledkom šetrenia, príp. navrhnúť jeho doplnenie pred vydaním rozhodnutia. Žalobca obdržal Oznámenie o začatí správneho konania v danej veci zo dňa 24. júla 2009, sp. zn. P/0394/07/09, kde je uvedené, že nezabezpečil podľa § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa nekonať v rozpore s dobrými mravmi (bez uvedenia konkrétneho porušenia § 3 písm. a/ zákona č. 445/1990 Z. z. vyplývajúceho z Inšpekčného záznamu zo dňa 02. júna 2009). V poučení predmetného oznámenia o začatí konania je uvedené, že sa žalobca má možnosť vyjadriť v zmysle § 33 ods. 2 správneho poriadku. Podľa názoru žalobcu toto poučenie je zo strany správneho orgánu uvedené predčasne, a malo byť účastníkovi konania doručené až v čase, kedy mohol z obsahu predložených listín posúdiť predmet správneho konania. V danom prípade predmet správneho konania z hľadiska porušenia zákona bol rozporuplný, inak bol zadefinovaný v inšpekčnom zázname zo dňa 02. júna 2009 a inak v Oznámení o začatí správneho konania. Postup správneho orgánu považoval žalobca za nejasný a zmätočný, a v kontexte s uvedeným je zrejmé, že nedostal žalobca možnosť (zo strany správneho orgánu je to zákonná povinnosť), aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril k jeho právnemu podkladu a právnej kvalifikácii.

Čo sa týka skutočnosti, že žalobca namietal neoprávnenosť a neprimeranosť pokuty bez ďalšieho zdôvodnenia, žalobca uviedol, že pokutu namieta vo väzbe na vymedzenie porušenia skutkovej podstaty daného prípadu a v jej kontexte sa pokuta javí ako neoprávnené uloženie.

Podľa názoru žalobcu, rozsudok krajského súdu sp. zn. 4S/183/2010-43 zo dňa 22. februára 2013 nezohľadnil a nevyhodnotil všetky fakty a dôkazy predložené žalobcom v žalobe, ani skutočnosti uvedené žalobcom počas správneho konania, preto nedošlo k správne právnemu ani skutkovému zisteniu súdu v danej veci. Žalobca uviedol, že odvolanie obsahuje také závažné právne dôvody a argumenty odzrkadľujúce nesprávny postup pri aplikácii zákona č. 455/1990 Zb., správneho poriadku ako aj už existujúcej judikatúry, že ho to oprávňuje navrhnúť súdu zrušenie napadnutého rozsudku ako vecne a právne nesprávneho. Žalobca žiadal od súdu úplné posúdenie napadnutých rozhodnutí žalovaného, a to vo všetkých súvislostiach, a na tom základe navrhol, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4S/183/2010-43 zo dňa 22. februára 2013 zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného SK/1353/99/2009 zo dňa 23. februára 2010 a prvostupňového rozhodnutia č. P/0394/07/09 zo dňa 1. októbra 2009 a vec mu vráti na ďalšie konanie. V prípade úspechu si žalobca uplatnil náhradu trov konania, a to prvostupňového i odvolacieho konania, podľa predloženého vyúčtovania, ktoré založí do spisu do troch dní od vyhlásenia rozsudku.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že žalobca opätovne spochybnil spoľahlivosť zisteného skutkového stavu veci ako aj jeho právne posúdenie, k čomu sa vyjadril už vo svojom

vyjadrení k žalobe zo dňa 21. júna 2010. Zastával názor, že sa s odvolacími námietkami žalobcu zaoberal v rozhodnutí č. SK/1353/99/2009 zo dňa 23. februára 2010 v dostatočnom rozsahu a svoje rozhodnutie dôsledne odôvodnil.

Z inšpekčného záznamu zo dňa 02. júna 2009 spísaného na prevádzke žalobcu vyplýva, že zábery fotografií interiérov predajne sa nachádzali na ľavej a pravej strane presklenej plochy pri vstupe do prevádzky a obsahovali aj erotické pomôcky zobrazujúce napodobeninu mužského pohlavného orgánu rôznych tvarov, veľkostí a farieb v reálnej podobe v priesvitných obaloch ako aj bez obalov. Fotozábery interiéru predajne boli verejne prístupné pre kohokoľvek, kto sa nachádzal pri vstupe do prevádzky z vonkajšej strany. Kontrolovaná prevádzka sa pritom nachádza v obchodnom centre ZOC MAX Prešov, kde je zvýšený pohyb osôb, a teda aj maloletých detí v sprievode alebo bez sprievodu rodičov. Vyobrazené a sprístupnené erotické pomôcky pritom nie sú bežne voľne dostupné spotrebiteľom bez ohradu na vek, keďže nemôžu byť v zmysle osobitného právneho predpisu verejne propagované fyzickými alebo právnickými osobami. Popis erotických pomôcok v inšpekčnom zázname zo dňa 02. júna 2009 považoval žalovaný za dostačujúci, keďže pre posúdenie protiprávnosti skutku má význam konkrétne vyobrazenie pomôcok a nie výrobca, značka, model a cena týchto výrobkov. Žalovaný nesúhlasil ani so správnosťou úvahy žalobcu, ktorý považuje počet podnetov spotrebiteľov za jedno z kritérií na posúdenie protiprávnosti konania. K zásahu do žalobcom zvolenej formy propagácie predávaných výrobkov pristúpil dozorný orgán na základe potreby ochrany nevyhnutného spoločenského záujmu, ktorý sa stal predmetom úpravy okrem iného aj v zákone o ochrane spotrebiteľa a v zákone č. 445/1990 Zb., v znení neskorších predpisov.

Konanie žalobcu bolo posúdené a postihované ako porušenie zákazu vyplývajúceho z § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa, v rámci správnej úvahy oba konajúce správne orgány prihliadli na normy morálky platné v spoločnosti, ktoré sa premietli aj do právnej úpravy zákona č. 445/1990 Zb. Žalovaný síce uvedený právny predpis nedozoruje, právnu úpravu však zohľadnil z toho dôvodu, že má vypovedaciu hodnotu vo vzťahu k tomu, čo je naďalej v spoločnosti akceptovateľné. Podporné použitie uvedeného osobitného právneho predpisu pri posudzovaní skutku nemalo podľa názoru žalovaného vplyv na právo žalobcu ako účastníka konania vyjadriť sa k prejednávanej veci podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, ktoré žalobca v rámci prebiehajúceho správneho konania aj využil.

Výrok prvostupňového rozhodnutia obsahuje identifikáciu účastníka konania, špecifikáciu porušeného ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj miesto a čas spáchania správneho deliktu a popis skutku, ktorým účastník konania postupoval v rozpore s dobrými mravmi, teda ďalšie skutočnosti, ktoré vylučujú zameniteľnosť vytýkaného postupu žalobcu s iným správnym deliktom. Podľa názoru žalovaného vo výroku napadnutého rozhodnutia je dostatočne špecifikovaný predmet rozhodovania správneho orgánu.

V danom prípade sa podľa názoru žalovaného jednalo o spoločensky neakceptovateľnú formu prezentovania erotických pomôcok, zákonom zakázanú a vzbudzujúcu pohoršenie verejnosti, o čom svedčí aj fakt, že kontrola bola vykonaná na základe podnetu spotrebiteľa.

Žalovaný považoval skutkový stav za jednoznačne preukázaný a správne právne posúdený, pokuta bola žalobcovi uložená oprávnene a v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa, na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci, v súlade s platnými právnymi predpismi, čo potvrdil aj prvostupňový súd. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s ust. § 250ja ods. 3 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP skonštatoval, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od jeho logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa napadnutý rozsudok odôvodnil spôsobom spĺňajúcim v plnom rozsahu zákonné požiadavky v zmysle § 157 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku. Preto by bolo úplne nadbytočné v preskúmvanej veci opakovať účastníkom známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu. Prvostupňový súd pri preskúmvaní žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného postupoval dôsledne, reagoval vyčerpávajúcym spôsobom na všetky podstatné námietky účastníkov konania a vec správne posúdil aj po právnej stránke. S právnou argumentáciou prvostupňového súdu sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní zákonnosti postupu a napadnutého rozhodnutia žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia, bola podstatná tá skutočnosť, že porušenie zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 8 zákona o ochrane spotrebiteľa zo strany žalobcu bolo jednoznačne preukázané. Nie je preto rozhodujúce koľko spotrebiteľov namietalo ohrozenie mravnosti predmetným vyobrazením na papierových veľkoplošných plagátoch zachytávajúcich interiérov obchodu.

Predmet súdneho prieskumu je daný výrokom napadnutého správneho rozhodnutia. Skutočnosť, že správny orgán, ako aj krajský súd pri svojej argumentácii poukázali aj na ustanovenia zákona č. 455/1990 Zb., nemá na zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia vplyv.

Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca v rámci odvolania proti prvostupňovému rozsudku uviedol aj nové skutočnosti nad rámec žalobných dôvodov, a to, že prvostupňový súd mal nariadiť znalecké dokazovanie znalcom zaoberajúcim sa starostlivosťou o mládež a ohrozovaním mravnosti, namietal inšpekčný záznam, poukázal rozporupnosť predmetu správneho konania, obmedzenie jeho slobody prejavu s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR. Vzhľadom na prísne časové limitovanie žalobných dôvodov (§ 250b ods. 1 OSP, § 250h ods. 1 OSP), ktoré nemožno rozširovať po uplynutí zákonom stanovenej 2-mesačnej lehoty, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné ako skonštatovať, že na nové v zákonnej lehote neuplatnené dôvody pri posudzovaní veci už nemohol prihliadať.

Ohľadne procesných námietok žalobcu, odvolací súd zároveň konštatuje, že s poukazom na ust. § 250i OSP súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu nezákonné konanie žalobcu bolo zo strany správnych orgánov dostatočne preukázané, pričom žalobca v priebehu súdneho konania nijako nespochybnil, že by žalovaný nedostatočne zistil alebo nesprávne právne vyhodnotil zistený skutkový stav veci, resp., že by sa jeho konanie dalo chápať inak, než nabádanie ku kúpe tovaru verejnosťou bez vekového obmedzenia. Prvostupňový súd správne pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že žalobcov obchod (prevádzka) nie je určený pre deti a mládež do 18 rokov a žalobca vzhľadom na formu propagácie svojho tovaru zvolil spôsob ľahko prístupný aj tejto vekovej kategórii. Za stavu, že prvostupňový súd hodnotil fotoposter interiéru obchodu (prevádzky), resp. predávaného tovaru, verejne vystavený (mimo interiéru obchodu) ako škodlivý pre morálny vývin detí a mládeže, neukrátil podľa názoru odvolacieho súdu žalobcu na jeho právach.

Tiež nebolo podstatné bližšie špecifikovať predmet skúmania v správnom konaní než bol, pretože

detailnejší popis erotických pomôcok (výrobné číslo, krajina pôvodu, názov, cena, množstvo atď.), ktoré žalobca propagoval, nebol pre daný skutok, čo do chráneného objektu - ohrozovanie morálky - určujúci.

Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu, že neobsahovalo náležitosti zakotvené v ustanovení § 47 ods. 1 správneho poriadku, t. j. výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní, odvolací súd nepovažoval túto námietku za dôvodnú, a to zo zhodných dôvodov ako krajský súd, pretože výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Z administratívneho spisu žalovaného je tiež zrejmé, ako správne konštatoval aj prvostupňový súd, že k porušeniu procesných práv žalobcu v posudzovanej veci nedošlo. Žalobca neprimeranosť pokuty vôbec neodôvodnil, a pokiaľ správne orgány pri ukladaní pokuty nevybočili z medzí povolenej správnej úvahy, ich postup pri rozhodovaní v predmetnej veci nemožno považovať za nezákonný.

Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 OSP v celom rozsahu stotožnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá OSP v spojení s ust. § 246c veta prvá OSP a s ust. § 224 ods. 1 OSP v súlade s ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.